

תת"ע 6171/11/18 - מדינת ישראל נגד שמואל נגב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6171-11-18 מדינת ישראל נ' נגב
תיק חיצוני: 51117097033

בפני	כבוד השופטת רות רז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שמואל נגב
נוכחים :	
ב"כ המאשימה-עו"ד אמיר מלכה	
הנאשם	
בית המשפט מוסר את הכרעת הדין	

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת הפרעה לתנועה בניגוד לתקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה.

הנאשם הודה בכך שנגרמה הפרעה לתנועה אך טען כי בהיותו נהג מונית עצר במקום על מנת לאסוף נוסע נכה ויצא מהמונית כדי לסייע לו.

לאחר ששמעתי את העדויות ובחנתי טיעוני הצדדים מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

תמצית העדויות

מטעם המאשימה שמעתי את עדותו של השוטר רושם הדו"ח. העד תיאר בדו"ח כי צפה על תנועת כלי הרכב בשדרות ויצמן בנתניה והבחין במונית עומדת בנתיב ימני כשהיא ראשונה לפני הצומת צמוד לאבני שפה אדום-לבן ומפריעה לפניה ימינה של כלי רכב שנאלצו לבצע את הפניה מהנתיב האמצעי ולבצע עבירה. הנהג הגיע לפתע, העלה נוסעים והחל בנסיעה לכיוון העד.

תגובת הנאשם לרישום הד"ח הייתה: "אני מעלה נכה, אתה צודק".

בעדותו הסביר העד והוסיף כי בהמשך הרחוב מותרת חניה למוניות אשר המונית של הנאשם אינה נמנית עליהם, אך במקום עצירת הנאשם העצירה אסורה לחלוטין. עוד העיד כי כאשר הבחין במונית היא הייתה ריקה. הוא לא ראה את הנהג נכנס למונית ולא הבחין מתי נכנסו הנוסעים למונית. העד לא ראה אדם נכה אלא נוסעים במונית.

הנאשם העיד כי הגיע למקום בעקבות קריאה לאסוף נוסע. עצר את המונית, הדליק מהבהבים וירד מהמונית לעזור לנוסע שהיה נכה. הנוסע חיכה על המדרכה סמוך לרכב. כאשר חזר לרכב והמשיך בנסיעה נעצר על ידי השוטר.

לדבריו לא נעצר ראשון לפני הצומת כפי שטען עד התביעה אלא נעצר אחרי רכב חונה, ליד תמרור המתיר עצירה לצורך העלאת והורדת נוסעים במוניות. הנאשם הציג שני צילומים המתעדים את מיקום התמרור המתיר עצירה לצורך העלאת והורדת נוסעים ותמרור המבטל אותו לאחר 12 מ'.

מר עדיאל כץ מסר עדות ואמר כי הינו נכה עם שיתוק מוחין, הנאשם הוא נהג קבוע שלו וירד מן המונית כדי לעזור לו לצאת מהמונית.

דין

המחלוקת בתיק זה היא בשאלת מיקום עצירת המונית. לטענת התביעה חנתה המונית כשהיא ראשונה בצומת במקום אסור לחניה. לטענת הנאשם המונית חנתה ליד תמרור המתיר עצירה לצורך העלאת והורדת נוסעים.

המחלוקת הנוספת הינה בשאלה האם הנאשם עצר את המונית על מנת לאסוף או להוריד נוסע.

תקנה 76(ב) לתקנות התעבורה מתירה לנהג מונית להעמיד את הרכב גם במקומות שהעצירה בהם אסורה, בתנאים המפורטים בתקנה כדלקמן:

"נוהג במונית רשאי לעצור לאיסוף נוסע או להורדתו בקטע דרך עירונית, גם אם הוצב בו תמרור 433 או 818 למעט בתחום תחנת אוטובוס."

המחוקק הכיר בנחיצות שבעצירת מונית גם במקומות אסורים לעצירה כאשר מדובר באיסוף נוסעים או בהורדתם. כמובן שהעצירה מותרת רק לצורך זה ועל העצירה להיות קצרה ככל הניתן למשך פרק זמן סביר על מנת שאם נגרמת הפרעה לתנועה היא תהיה הפרעה מידתית ולפרק זמן מינימאלי.

באשר למקום עצירתו של הנאשם, שוכנעתי בגרסתו של העד כי הנאשם העמיד את המונית במקום אסור לעצירה כשהוא עומד ראשון לפני הצומת. הנאשם גם לא טען בפני העד כי המונית עמדה במקום מותר לעצירה.

באשר לשאלה האם נעצר הנאשם במקום לצורך העלאת נוסע או הורדתו, לא שוכנעתי להעדיף את גרסת עד התביעה על פני גרסת הנאשם מטעמים אלה :

מדובר בעדות מול עדות כאשר עדותו של הנאשם נתמכת בעדות הנוסע.

אמנם הנוסע לא דייק בתשובה לשאלה האם הנאשם העלה אותו למונית או הוריד אותו במקום, אך תיאר כי הנאשם יצא מן המונית על מנת לעזור לו בהיותו נכה. העד ציין כי מדובר בנהג המסיע אותו כל הזמן.

בנוסף, תגובתו הראשונית של הנאשם לעד התביעה הייתה כי הוא הסיע אדם נכה.

עד התביעה לא בדק האם בין נוסעי הרכב היה אדם נכה.

עד התביעה לא הבחין בשלב בו העלה הנאשם את הנוסע לרכב ולא הבחין בשלב בו הנאשם חזר למונית, כך שלא ניתן לשלול את גרסת הנאשם שיצא מן המונית על מנת לעזור לנוסע.

עד התביעה לא ציין מה היה משך זמן עמידת המונית במקום כך שלא הוכח שהנאשם העמיד את המונית במשך פרק זמן ארוך שלא לצורך או למשך פרק זמן בלתי סביר שלא למטרה המותרת בתקנה.

עד התביעה לא ציין באיזה מרחק עמד מן המונית כך שלא ברור האם צפה במתרחש סביב המונית והאם יכול היה להבחין בנאשם ניגש לסייע לנוסע הנכה.

העצירה בנסיבות כמתואר על ידי הנאשם, כאשר ירד מן המונית לצורך סיוע לאדם נכה להיכנס למונית, הינה עצירה מותרת, גם כאשר היא מהווה הפרעה לתנועה, במיוחד כאשר מדובר בהסעת אדם נכה. המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר כי עצירה זו גרמה הפרעה בלתי מידית שלא למשך פרק זמן קצר הנדרש להעלאת הנוסע למונית.

לפיכך, הנאשם זכאי מחמת הספק.

ניתנה היום, ד' אדר ב' תשע"ט, 11 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.